

Eerste Enige Echte én Eenmalige Vughtse Marathon

Geschreven door Henk Geilen

02 Jul 2008 om 13:07

"Echt eenmalig?" "Wat vind je een leuk loopje?" is een vraag die iedereen voor zichzelf mag beantwoorden. Sinds afgelopen zaterdag weet ik weer wat ik hele leuke loopjes vind. Zaterdag heb ik namelijk mogen deelnemen aan de eerste eenmalige Vughtse marathon. Wim Hogentoren organiseerde deze samen met de "vrienden van Wim" ter gelegenheid van zijn 100ste marathon.

De ingrediënten waren: eenmalig, groepsloop, natuur en ongedwongen sfeer; dus voor mij de belangrijkste voorwaarden voor een hoop loopplezier. Willem Mütze had ook besloten om hier naar toe te gaan. Vrijdag was ik even gaan tanken. Ik zag toen dat de prijs van een tank vol met benzine ongeveer gelijk was aan de waarde van mijn vorige auto. Dus kwam ik spontaan tot de conclusie dat samen rijden met Willem heel gezellig en goed voor het milieu was. Dus zaten wij zaterdagmorgen weer gezellig keuvelend in de auto naar Vught. De GPS van Willem en mijn uitdraai van de routebeschrijving lagen in de kofferbak van de auto. Die hadden we ook niet nodig, want Willem was er tien jaar geleden al eens geweest en ik wist dat de start bij een sportcomplex was dat op 10 minuten lopen van het NS-station lag. Dus toen we in buurt van Vught kwamen was de keuze voor Vught centrum volstrekt logisch. Vreemd vond ik wel dat je zowel rechtsaf als ook rechtdoor naar centrum kon. Toen we na verloop van tijd merkten dat men Vught centrum tegenwoordig ook Den Bosch centrum noemde was dit raadsel ook weer opgelost.

Boze tongen beweren dat wij ons daarna nog een aantal keren verreden hebben. Dit moet ik echter met klem ontkennen. Als serieuze lopers hechten wij er grote waarde aan om voor iedere loop het parkoers grondig te verkennen; dit hebben we nu dus ook gedaan. Daarnaast willen we ook zeker weten dat Wim de mooiste stukjes in het parkoers had opgenomen, dus zuiver om die reden hebben nog wat andere stukjes van het Brabantse land bekeken. Ook hebben wij tegenwoordig meer dan tijd genoeg als wij een kleine twee minuten voor de start op een loopje verschijnen.

Mooi op tijd konden ruim 20 gelukkigen aan het loopfeest beginnen. Het was een heel gemêleerd gezelschap en omdat het een echte groepsloop volgens het concept samen uit samen thuis was, was er ruim de gelegenheid voor een praatje en een grapje. Leuk was te zien dat er tijdens het lopen becijferingen gemaakt werden over het aantal marathons dat hier bij elkaar liep. Hoeveel het er precies waren weet ik niet maar de schattingen ("misschien wel een paar honderd marathons") die ik hoorde waren veel te laag. Voor mij liepen op een gegeven moment vier lopers naast elkaar die samen al goed waren voor meer dan 2.000 marathons.

Bij de start regende het heel licht, dus zou het weer in de loop van de loop steeds mooier worden. Want het voltooien van een 100ste marathon moet gewoon in de stralende zon gebeuren. Wim had een heel mooi en vrijwel verkeersvrij parkoers uitgezet. Het eerste stuk voerde langs een riviertje en vervolgens ging het door een mooi bosrijk gebeid. Ik had dus weer ruim voldoende gelegenheid om even te stoppen, mijn camera te pakken en een plaatje te schieten. Vervolgens mocht ik weer de groep gaan opzoeken en kon ik weer een foto maken. Uiteindelijk heb ik 102 foto's gemaakt. Dus de conclusie dat er weer genoeg te zien was is zonder meer correct. Wim had om de vijf á zeven kilometer gezorgd voor een ruim voorziene verzorgingspost. Zodoende kon er ook een tweede sport uitgeoefend worden. Namelijk zo snel mogelijk de voorraad Cola uitputten. Gelukkig bemande de echtgenote van Wim de verzorgingspost en kon zij met behulp van de Brabantse middenstanders deze mannen een extra uitdaging bieden. Door de lege bekers te tellen kon ook vrij snel vastgesteld worden welke lopers tot "de vrienden van Wim " behoorden.

Wim had een prachtige methode ontwikkeld om de groep bij elkaar te houden. Als een aantal lopers een beetje achterbleven liet hij de koplopers een verkeerde weg in slaan. Puur uit waardering en bewondering voor deze strategische zetten zag je in de loop van de dag de groep "vrienden van Wim" ook steeds groter worden. Na 25 kilometer zat het er voor een paar lopers op. De rest van de feestgangers ging zich wagen aan de zogenaamde gele route. Een prachtig uitdagend stukje met een aantal leuke heuveltjes. Zoals de naam al doet vermoeden was dit stukje gemarkeerd met groene plaatjes. Hierna gingen we de bajes en een meer omronden. Dus voor elk wat wils. En zoals altijd

kwam het einde veel te vlug. Tenminste ik neem aan dat dit de reden van het gemopper van de veellopers was. Dus na 43 kilometer en 40 meter had Wim zijn eerste 100 volbracht en wij weer een prachtige loopdag gehad.

Onder daverend applaus kwam Wim op het complex van Prins Hendrik binnen. En dit applaus was meer dan verdiend zowel voor zijn prestatie als voor de mooie en goed verzorgde tocht. Toch heb ik nog een puntje van kritiek: 43,04 kilometer is namelijk geen marathon. Dus zuiver in de leer als ik ben vind ik dat Wim zijn 100ste niet gelopen heeft. Ik stel dan ook voor dat we over een paar weken (dit in verband met de vakantie) hem een nieuwe kans bieden en het loopje nog een keer over doen. En als we dan de ophaalstukjes weglaten zal het wel lukken.

Voor het geval het iemand zou interesseren nog even wat cijfertjes. De netto looptijd bedroeg 4:32:33. Voor mij was dit de generale repetitie voor mijn aanstaande avonturen in Zwitserland. En zoals het hoort voor een generale repetitie: ik liep totaal beroerd. Ik liep absoluut niet soepel en gelukkig viel dit ook een aantal lopers op die mij goed kennen. Ik heb er dus de volgende week een extra uitdaging bij. Trouwens dat de investering in een beetje sightseeing die Willem en ik gedaan hadden zeer zinvol was, bleek toen ik na afloop te voet naar het station ging. Ik heb me maar twee keer verlopen en dat zou anders heel wat vaker geweest zijn.

Voor de foto's en de route die wij gelopen hebben verwijst ik naar mijn site.

© Henk Geilen - Munstergeleen / <http://www.loopplezier.tk/>